

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

3 An deneganda sit occulto peccatori occulte petenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

publici in iure publici peccatores, quales sunt usurarii, meretrices, & similes, in iure precipiantur a communione repelluntur, ut constat ex Clem. lib. 8. Const. c. 32. & ex Conc. Arelat. l. c. 4. & 5. & ex Cypr. epi. 61. quibus locis varij status horum hominum recensentur, vt sunt hiltiones theatri, agitatores, & alij: de quib. sigillatim & copiose disputat Alenf. 4. p. q. 48. Sed non oportet in hoc immorari, quia inter hos omnes tantum est materialis quaedam diuersitas: & ideo solum est considerandum (quod bene notauit Gl. de Consecr. d. 2.) an publica actio, quam exercent, ex se, & ex obiecto suo talis sit, vt sine peccato mortali exerceri non possit: vel si ex obiecto non sit huiusmodi, an saltem ex modo, quo fit, publicum ac manifestum sit, non heri sine peccato mortali: quando enim alterutro ex his modis exercent actionem prauam isti expelluntur a communione, & non alias: quia tunc solum sunt publici peccatores. Ratio autem tam generalis regule: quam huius colectorij, est primo, quia hi peccatores, neque ipsa, neque externa specie habent ius petendi sacramentum, quandoquidem eorum status manifestus est, & alioquin ius diuinum petit, vt ipsis non detur. Deinde potest illis negari sine vilo incommodo, quia nec sequitur infamia eorum: nam haec potius supponitur, cum eorum peccatum sit publicum: negetiam sequitur scandalum: maius enim esset, si huiusmodi hominibus sacramentum daretur. Sequatur autem statim explicandum, quae infamia requiratur, vt peccati censetur publici, sed hoc explicabitur melius, sect. 5.

Inquiri autem potest hoc loco, quae poenitentia vel satisfactio ex parte horum hominum necessaria sit, vt possint ad communionem admitti. Respondetur, si occulte petant, satis esse, quod occulte egerint poenitentiam, seu confessi fuerint, & quod Sacerdoti, & alijs, si fortasse ad sint, hoc conitet. Ratio est clara, quia coram Deo hic iam est dispositus, & apud homines non indiget maiori manifestatione, seu dispositione, quam sit necessaria ad tollendum scandalum: ad hoc autem satis est, quod non sit magis publica communio, quam poenitentia. Hoc autem moraliter potius, quam physice, intelligendum est: parum enim refert, quod communio quando fit, sit occulta, si paulo post futurum est publicum, illum peccatorem esse ad communionem occultam admissum. Nam occultam appellamus, quae & occulte fit, & non est postea publice diuulganda. Secundo, si publice petat, pro ratione peccati, seu status, necesse est, vt publicam satisfactionem exhibeat, vel saltem, vt eius dispositio ac conuersio publica & manifesta sit, vt colligitur ex c. Si peccauerit 2. q. 1. & c. Scenic. de Consecr. d. 2. Et ratio est, quia hoc est necessarium, & sufficit ad tollendum scandalum, & vt sacramentum coram Deo & hominibus digne tractetur. Adde vero, si peccator publicus sit in art. mortis, satis esse, vt, pro temporis opportunitate, & necessitate, vel confiteatur, vel signa contritionis exhibeat: quia tunc temporis, propter periculum & urgentem necessitatem, non est maior diligentia exigenda, quam commode exhiberi possit: & alioqui de quolibet fidei praesumendum est, in eo art. facere, quod potest, vt se bene disponat.

SECTIO III.

Vtrum peccatori occulte petenti Eucharistiam deneganda sit.

Respondetur, teneri Sacerdotem ad neganda communionem peccatori occulto, si occulte petat. Ita sentiunt omnes Dd. sect. 1. citati, & praeterea Alenf. 4. p. q. 49. memb. 5. Vicf. in Sum. n. 80. & Con. Vafenf. c. 8. & habetur 6. q. 2. c. Si tamen: vbi dicitur; debere Episcopum, qui nouit aliquem esse peccatorem, si solus ipse hoc nouit, secrete eum monere, corrigere, & communionem priuare. Et ratio colligitur ex generali regula supra posita; quia ille peccator reuera non habet ius petendi, nec etiam in externo foro, seu apparentia, quia occulte petit: vnde fit, vt sine vilo incom-

Oculto peccatori occulte petenti Eucharistiam deneganda est Alenf. Vicf. Con. Vafenf.

modo possit illi denegari: quia nec sequitur infamia, nec scandalum, cum totum negotium occulte transigatur: ergo omnino illi debet negari.

Hanc vero communem doctrinam limitat Sor. d. 12. q. 1. a. 6. vt procedat in his Sacerdotibus, qui non tenentur ex officio ministrare hoc sacramentum: non vero in Parochijs, qui ex officio tenentur: & ratio differentiae est; quia peccator non habet ius petendi sacramentum a Sacerdote, qui non tenetur illud ministrare: & ideo huiusmodi Sacerdos non facit iniuriam, denegando & proinde negare tenetur, cum possit. At vero habet peccator ius petendi a suo Parocho, qui ex iustitia tenetur illi ministrare; & ideo, si quis indignus petat, & occulte, non potest Parochus sua propria auctoritate priuare illum iure suo, donec iuridice priuetur. Sicut, qui alteri debet mutuam pecuniam, non potest eam priuata auctoritate illi denegare, licet sciat male petere, & ad prauos vios. Et existimat Sor. hanc esse sententiam D. Th. Sed neque est de prima D. Thomae, nec aliorum auctorum, nec vera: D. Th. n. in hoc art. nullam distinctionem huiusmodi tradit: imo in hoc art. in solut. ad primum, inhiuat contrarium; dum ait, peccatorem occultum non posse publice priuari hoc sacramento: addens enim (publice) absolute tenetur occulte prauari posse. Praeterea contra Sor. vt gerit decretum adductum ex Conc. Vafensi, quia non loquitur de Sacerdote simplici, sed de Episcopo & Pastore. Tertio, sumere possumus argumentum ex c. Ad auctores de temporibus ordinandorum: vbi dicitur, religiosos non esse ordinandos contra voluntatem suorum superiorum: quia si norunt secreta delictorum, propter quae fortasse ordinare non expedit: ergo potest superior & pastor propter occultum delictum denegare aliquid, quod heri non expedit, quando sine scandalo, & infamia negari potest. Quarto ostensum est, peccatorem in re ipsam non habere ius ad petendam communionem in eo statu: ergo est contrarij pastor reuera non tenetur ex iustitia dare pro illo statum: ergo tenetur denegare. Et confirmatur, nam publico peccatori publice petenti denegare tenetur, vt diximus: ergo & occulto peccatori occulte petenti: quia est eadem ratio: nam si expectare oportet iudicium ordinem, vt peccator priuari possit sacramento, in vtroque casu expectandum est. Tandem etiam si aliquid esset ius peccatoris, maius eius ius sacramenti (vt sic dicam) seu Christi, vt digne tractetur, ne ipsi fiat iniuria: & pastor Ecclesiae non minus tenetur ex officio suo seruare hoc ius illatum, quam illud: ergo, si se loquendo, & quando non interueniunt extrinsecas commoda, potius est consulendum dignitati & irreuerentiae sacramenti, qua iuri peccatoris. Quocirca haec dispensatio, vel denegatio sacramenti non est consideranda, vt actio iudicialis, vel iustitiae poenae, sed solum, vt prudens ac fidelis administratio sacramenti: & ideo non pendet ex rebus, aut probationibus, sed solum ex ea scientia & cognitione, quae prudenti estimatione secundum occurrentes circumstantias iudicatur sufficiens, vt sine incommodo possit, & debeat negari sacramentum. Quae doctrina non solum in hoc sacramento, sed in omnibus locum habet.

Sed est dubium graue, vtrum Sacerdos, qui per locum confessionem cognouit peccatum, possit negare hoc sacramentum, quando poenitens ab ipso petit occulte, vt nullus alius ad sit, nam, si aliquis alius sit praesens, certum est, non posse negare propter scientiam confessionis: quia respectu illius esset confessio nis reuelatio: quae tamen nulla esse videtur, quando a solo Sacerdote sacramentum petit: & ideo in hac re valde inter se dissentiunt graues auctores. Prima opinio est, Sacerdotem non posse vti scientia confessionis ad negandum Eucharistiam peccatori, cuius occultissime petat, ita refert, & approbare videtur Gab. in 4. d. 9. q. 2. ar. 3. dub. 1. & idem sentit Palud. ibi Gab. q. 2. concl. 3. dicit enim, non posse negari Eucharistiam propter peccatum in confessione cognitum: posse

posse tamen inde sumi occasionem ad negandam illam alio pre-textu. Clarior hoc docet Antonin. 3. part. tit. 1. c. 12. §. 2. Adria. quodl. 3. q. 3. Syl. verbo, Euchar. 3. q. 5. Nau. in Sum. c. 21. n. 55. Citatur pro hac sententia capitulū, Si Sacerdos de off. ord. vbi dicitur, neminem esse à communionem remouendum propter peccatum in confessione cognitum. Sed huius text. de cetero nihil hanc sententiam iuuat, quia non simpliciter negat Pontifex, posse Sacerdotem remouere aliū à communionem, propter peccatum in confessione cognitum, sed verba eius sunt. Non potest eum nominatim remouere: illa autem particula (nominatim) idē valet, quod publice, seu nomine eius coram aliis expresso, vt Glo. ibi notat. Ratio autem illius textus potest ad hanc sententiam confirmandam afferri, scilicet quia confessor non scit peccatum, vt homo, sed, vt Deus. Ergo non potest vti illa scientia ad negandum alteri ius suum, quod habet in exteriori & humano foro; ergo nec potest vti illa ad negandam Eucharistiam homini petenti. Secundo potest ratio aliter explicari, quia sigillum confessionis obligat, non solum respectu aliorum, sed etiam respectu ipsiusmet penitentis, i. non solum tenetur confessor non reuelare aliis peccatum in confessione auditum, sed etiam tenetur, nō loqui de ipso extra confessionem cum ipso penitente contra voluntatem eius, nec exprobrare, aut obii-cere illi crimen in confessione auditum: ergo sicut tenetur non negare Eucharistiam coram aliis, quia tunc reuelaret aliis peccatum eius: ita etiam tenetur non negare, etiā si solus sit, & occulte petat: quia tunc saltem ipsi penitentiam obii-cit, & facto ipso reprehendit extra confessionem crimen in confessione cognitum. Tertio afferri potest generalis ratio, quia fieret onerosa confessio, si posset Sacerdos vti illius scientia ad hunc effectum.

Secunda sententia est, non solum posse, sed etiam debere, Sacerdotem negare Eucharistiam peccatori in prædicto casu. Ita D. Thom. in 4. d. 9. q. 1. ar. 5. quaest. 1. vbi Durand. q. 6. dicit, omnes in hoc concordare, citantur etiam Bonauent. ibi, art. 2. q. 4. Maior q. 4. Richard. art. 3. q. 1. Sed quamuis hi authores generaliter doceant, peccatori occulto posse negari occulte Eucharistiam absq. vlla exceptione, non tamen loquuntur in speciali de scientia confessionis, quamquam Maior aliquid insinuet. Apertius docuit hanc sententiam Alexand. Alen. 4. parte, qu. 49. membr. 1. Angel. verbo, Eucharistia 3. §. 20. Tabiena, verbo, Communio. §. 52. Victoria in Summa, num. 86. Ledesma 1. p. 4. q. 21. artic. 6. dub. 3. Afferri solet pro hac sententia capitulum, Placuit, 6. q. 2. vbi dicitur, posse Episcopum propter peccatum in confessione cognitum, negare communionem secretè, non tamen publice. Sed ille textus non potest de sacramentali confessione intelligi, nam loquitur in eo casu, in quo Episcopus dicit, reum sibi fuisse confessum tale crimē: constat autem, hoc nullo modo habere posse locū in sacramentali confessione. Fundamentum igitur huius sententiae esse debet, quia negare communionem peccatori in eo casu, est actus consentaneus potestati clauium, & alias nullo modo est contra sigillum: ergo est actus licitus: ergo est etiam debitus: maior patet, quia potestas clauium, inter alios effectus, ad hoc data est, vt, qui illum habet, dignos admittat, & indignos à communionem repellat: ergo Sacerdos, negans sacramentum, vti potestate clauium, & iure sibi concessio. Minor in primis declaratur exemplo. Nam si Sacerdos per confessionem sciret, penitentem habere propositum occidendi ipsummet confessorem, & illius ensem seu gladium haberet apud se depositum, quamuis postea penitens illum peteret, posset denegare, & in hoc nullus fere author dubitat.

Sed dicit aliquis exemplum non esse simile: tum, quia ius vitæ custodiendæ est maius & strictius: tum etiam, quia nocumentum inde secutum esset irrepā-

Fr. Suarez Tom. 3.

rabilius. Sed hoc nihil refert, quia non vitium illo exemplo, vt argumentemur à simili: sed solum, vt explicemus, illum actum negandi aliquid extra confessionem ex scientia in confessione comparata, non esse reuelationem sigilli: nam, si esset, neq. pro tueda vita liceret: ergo similiter in præsentī ille actus non esset reuelatio sigilli. Deinde ratione declaratur eadem minor: quia, licet confessor dicatur scire peccatum, vt Deus, quia scit, vt minister Dei, & ad iudicandum de illo, vice ipsius Dei in sacramentali foro: nihilominus, negari non potest, quin illa scientia sit in homine: & q. hoc sensu sit humana, & consequenter, quod possit homo illa vti ad suas actiones dirigendas, quando sine alterius iniuria, infamia, aut scandalo, illa vti potest: quia tunc nulla reuera intercedit reuelatio sigilli: ita vero est in præsentī casu: quia neq. apud alios sequitur infamatio (supponimus enim, nullum alium adesse) neq. ipsi penitenti sit iniuria: quia reuera nullum habet ius ad petendum sacramentum: neq. aliud graue incommodum ei sequitur: nam, si fortasse aliquis pudor inde oritur, illud non est nocumentum alicuius momenti, neque graue onus, aut irrationabile, vel iniuriosum, præsertim, quia necesse non est, vt Sacerdos directe obii-ciat homini peccatum confessum, aut in memoriam illud reuocet: potest enim negare sacramentum, nulla alia ratione reddita: nisi quia tunc commode non potest. Vnde Paludanus supra, de Sacerdote, qui ex officio non tenetur dare sacramentum, concedit, posse illud negare in prædicto casu, solum quia habet sufficientem rationem se excusandi, nulla facta mentione peccati, scilicet, quia non tenetur. Non erit autem difficile Parocho, seu cuiuslibet Sacerdoti, qui ex officio alias teneatur, similem excusationem inuenire, scilicet, quia tunc commode non potest. Nec refert, quod illa videatur virtualis quædam obiurgatio, eo quod, licet Sacerdos non exprimat causam, ipse tamen penitens, moraliter loquendo, satis eam intelligit: tum quia hoc magis consistit in discursu penitentis, quam in actione Sacerdotis: tum etiam, quia si aliquid est ibi incommodum, non Sacerdoti, qui vti iure suo, sed penitenti imputandum est, qui se immiscet actioni sacræ, & petit rem iniquam & sacrilegium: sicut dicendum necessario est in alio casu, quando denegatur ensis, aut gladius, propter vitam custodiendam. Atq. ex his probata relinquitur prima consequentia principalis argumenti: quia, seclusa fractione sigilli, nulla alia malitia potest in hoc casu excogitari: quando quidem, neq. illa actio est iniuriosa, neq. ex illa sequitur scandalum, vel infamia: ergo, si denegando tunc sacramentum, non frangitur sigillum, sanctè ac licite denegatur. Vnde facile etiam probatur secunda consequentia, scilicet, quod si hoc licet, sit etiam debitum, ex quodam principio supra posito, quod si Sacerdos commode & sine impedimento potest negare sacramentum peccatori, ratione sui muneris & officij, tenetur id procurare: sed in præsentī potest licite, & sine incoeniēte: ergo.

Inter has sententias hæc posterior mihi magis probatur, speculatiue rem considerando: habet enim solidius fundamentum: præctice vero loquendo, vix potest occurrere occasio vtendi illa: si vero aliquando occurrat, in primis est prudenter obseruandum, an certo constet Sacerdoti de malo statu penitentis: nam, si sit inter penitentem & confessorem opinionum diuersitas, non est penitens à communionem repellendus: quia reuera non est satis conuictus de crimine. Quo circa ex hoc capite illa cognitio peccati, & prauī status penitentis sufficit ad negandam ei communionem, quæ satis est ad negandam iuste absolutionem. Præter hoc vero cauendum est omne scandalum, atq. omnis infamia, omnisq. criminis, seu reuelationis suspicio, quæ omnia, vt dixi, vix possunt moraliter concurrere: & ideo regulariter loquendo, necessarium est extra confessionem peccatorum agnoscere.

Xyy 3 Sed

Solatio.

Vltima opinio approbatur.

de opin.

de opin.

de opin.

D Thom. Durand. Bonauent. Maior. Richard.

Alen. Angel. Tabiena. Victoria. Ledesma.

Obiectio.

*Dubium.**Solutio.*

Sed inquires, quando peccatum cognoscitur extra confessionem, qualis, & quam certa debeat esse hæc cognitio. Respondetur, si peccator statum suum agnoscat, ac fateatur, id sine dubio satis esse. Deinde, si Sacerdos vidit crimen, & certo scit peccatorem non esse confessum, quamuis adhuc non possit testes, quibus ipsum conuincat de crimine, potest ei communionem negare, etiam si delictum suum neget: quæ hæc non est proprie punitio, quæ iudicium ordinem & probationem delicti requirit: sed est prudens administratio sacramenti, & virtualis quædam correctio secreta & paterna, ad quam non semper expectanda est probatio delicti, neque ipsius peccatoris confessio: quia non est actio publica & iudicialis, sed priuata & occulta, quæ vix potest alio modo exerceri: sufficit ergo, quod quacumque via sufficienter de delicto constat. Vnde idem dicendum est, si per testimonia fide digna Sacerdoti constat de prauo hominis statu, quamuis nolint testes se prodere ad peccatorem conuincendum. Quam vero occulta esse oporteat, delictum & petitionem sacramenti, vt possit iuste denegari, inferius dicemus in sectione vltima.

SECTIO IV.

Utrum peccatori occulto publice petenti Eucharistiam, deneganda sit.

Oculis peccatori, cuius peccatum lateat, publice petenti Eucharistiam, denegari, nullatenus debet. Conc. Afric. & Vasent.

Respondetur, non posse Sacerdotem sine graui peccato, negare Eucharistiam peccatori publice petenti illam, quando peccatum eius occultum est. In hac assertionem conueniunt fere omnes Theologi superius citati; & colligitur ex Concil. Vasent. l. c. 8. & ex Concil. Africano, c. 99. & 100. quæ habentur in c. Si tantum, & in cap. Placuit, 6. q. 2. in quibus cauetur, vt Episcopus, qui alienum peccatum nouit, quod probare non potest, neminem ea de causa publice à communionem repellat. At quid significatur in c. Si Sacerdos, de officio ordinarij. Vbi Pontifex adducit exemplum Christi Domini, qui in publica dispensatione huius sacramenti illud non denegauit Iudæ, cui peccatum occultum erat. Rationes ad hanc veritatem confirmandam plures à Theologis afferuntur, quia difficile est propriam & adæquatam inuenire.

1. Ratio, probata conclusionis.

Prima ratio est, quia negare tunc sacramentum peccatori, esset infamare illum, quod est intrinsece malum. Hac ratione vtuntur Alenf. & Bonauent. & D. Thom. cum aliis in 4. habet tamen difficultatem; primo, quia ibi interuenit perplexitas quædam: quia vel infamandus est proximus, vel sacramentum dandum est indigno, quod fieri non potest sine Christi iniuria: ergo ex his duobus malis potius est eligenda infamatio proximi, quam iniuria Christi: probatur consequentia: primo, quia ex duobus malis minus est eligendum: inter illa autem duo minus est proximi infamatio. Secundo, quia nec Christus, nec Sacerdos, sed solus peccator, qui inique se ingerit, est causa huius perplexitatis & incommodi: ergo ratio iustitiæ postulat, vt ipse solus damnum & detrimentum sentiat, & non Christus. Quapropter illa infamatio tunc non est intrinsece mala: tum, quia non est formalis, sed materialis: quia non est per se intenta, sed quasi permixta: tum etiam, quia talis peccator non tam infamatur à Sacerdote, quam ipse se ipsum infamat, qui Sacerdotem quodammodo cogit, vt ipsum manifestet.

2. Ratio.

Propter hanc difficultatem addi potest secunda ratio, ob quam in ea perplexitate potius videtur danda communicatio peccatori, quam neganda: quia, si negetur, est certum, atque infallibile infamatiæ detrimentum; si autem detur sacramentum, non est ita certum sacrilegium indignæ communionis: quia fieri potest, vt peccator subito mutetur interius, & conuertatur, ac se ita disponat, vt digne communice. Et hac ratione vtuntur etiam prædicti authores. Sed non videtur magis satis facere, quam præcedens. Primo, quia sæpe potest euidenter constare euidentia

morali, illum, qui petit sacramentum, peccare grauius sic petendo & communicando, vt si constat certo, esse excommunicatum, & non absolutum, vel peccasse mortaliter, & non esse confessum: tum enim non potest præsumi bona dispositio: quia ad illam non sufficit interior penitentia sine exteriori confessione. Dices, quamuis hoc verum sit, per se loquendo, tamen per accidens posse sufficere interiorem dispositionem, atque ita posse accidere in præsentem casum: nam postquam peccator publice accessit ad sacramentum, in ipso momento, in quo Sacerdos proxime accedit ad tribuendum illud, potest interius dolere, & se disponere, & excusari à confessione, eo quod iam non potest se remouere atque abstinere sine scandalo & infamia. Respondetur in paucis, posse accidere, vt sine vilo scandalo, vel infamia non possint remoueri. Deinde in rebus moralibus non est querenda metaphysica euidentia, sed sufficit moralis certitudo, qualis est in præsentem casum; & præsertim, quando nullum est signum contritionis, nec probabilia motiua, vt præsumantur. Denique eodem modo posset dici, non esse certam & infallibilem infamiam peccatoris, etiam si illi publice denegetur sacramentum, quia sperari potest, alios adhuc existimatos, & credituros eum, non propter peccatum, sed propter alias causas, aut rationes excludi. Quod si hoc dici non potest probabiliter, quia moraliter loquendo fieri potest, vt nulla sit probabilis ratio ad hoc sperandum, eodem modo sapere etiam fieri potest, vt nulla sit probabilis ratio ad sperandum vel præsumendam conuenientem peccatoris dispositionem.

Tertia ratio additur à prædictis authoribus, scilicet, non esse negandum sacramentum occulto peccatori, publice petenti Eucharistiam, propter vitandum scandalum, quod moraliter loquendo sequi necesse est. Sed hæc etiam ratio in primis est per accidens, & extrinseca; & ideo non videtur per se sufficiens ad generalem doctrinam. Deinde, aut est sermo de scandalo improprio, quod nihil aliud est, quam admiratio quædam, vel rumor, quin huiusmodi uentibus oriri solet: & hoc non videtur esse graue incommodum, nec res tanti momenti, vt propterea irroganda sit iniuria sacramento: vel est sermo de scandalo proprie dicto, vt significat occasionem ruinæ & peccati; & hoc sensu non videtur sequi scandalum necessario ex prædicto casu: quod enim est peccatum, cuius moralis occasio tunc præbetur? Aut enim est iudicium temerarium, & murmuratio aduersus Sacerdotem, quod propter odium, vel iniustam causam, neget sacramentum homini petenti: hoc autem facile vitari potest: tum, quia tanta potest esse auctoritas, talisque vita Sacerdotis, vt moraliter existimandum sit eum iuste, & sancte egisse: tum etiam, quia sæpe potest Sacerdos rationem sui facti reddere, ostendendo, illum esse peccatorem & indignum tanto sacramento; Aut illud scandalum in hoc consistit, quod populus iudicabit eum hominem, cui negatur sacramentum, esse illo indignum, & in statu peccati: hoc autem nullum scandalum est: quia illud non est peccatum, cum non sit iudicium temerarium: mouentur enim ad iudicandum ex graui facto & auctoritate Sacerdotis, de qua iam dictum est. Nullum autem aliud peccati genus habet moralem connectionem cum illo actu, vt propter illud scandalum timeri possit.

Quarta ratio, ac sola illa traditur à Diu. Thom. in hoc art. quem interpretamur, scilicet, quia peccator occultus habet ius petendi publice Eucharistiam: non potest autem priuari hoc iure, donec de suo crimine sufficienter conuincatur, sicut non potest puniri peccator, nisi conuictus de crimine: sed non censetur conuinci peccator de crimine, nisi, vel eius peccatum notorium sit, & publicum per infamiam publicam, vel sufficientibus testimoniis iudice conuictus